

Tuuve Aro

SITALA

*UNIVERSUMIN
TAKAHUONE*

UNIVERSUM IN TAKAHUONE

Tuuve Aro

UNIVERSUMIN

TAKAHUONE

lyhytproosaa

SILTALA

TEKIJÄ KIITTÄÄ:

TAITEEN EDISTÄMISKESKUS, WSOY:N KIRJALLISUUSSÄÄTIÖ.

© TUUVE ARO 2023

ISBN 978-952-388-121-1

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

ENÄÄ EMME OLISI YKSIN	8
MITÄ KAIKKEA IHMISET HEITTÄVÄT POIS	II
ENNEN KAIKKEA KUNNIA	14
KUIN HÄN OLISI MUISTANUT JOTAIN	17
VAIKEASTI MÄÄRITELTÄVÄÄ SURUA	20
EIVÄT NE SINULLE LAULA	23
HETKEKSI KILINÄ LAKKAA	26
HARJOITUS TEKEE MESTARIN	29
UNIVERSUMIN TAKAHUONE	34
DANGEROUS LIAISONS	40
ME OLIMME METSÄN UUMENISSA	47
KORJASIN PUHUVANI RAKKAUDESTA	64
KESÄMAHA	68
LUONNON TUOKSU	72

KESKUSTELU I	76
HERKÄT PAIKAT	79
OTA VOIMA ITSEESI	83
SILTARUMPU	88
KESKUSTELU II	91
MUTTA ENTÄ MONIÄÄNISYYS	96
EN TOSIAAN OLE KALAIHMISIÄ	100
ALFRED	105
KESKUSTELU III	109
ETHÄN KATOA	112
KUN MINUA KATSOO	116
MIKÄ TOIMII	118
SANOIVAT POLIISIT MITÄ HYVÄNSÄ	120
KESKUSTELU IV	123
TÄÄLLÄ ON JOKU	129
HUIKEA PARANNUS	134
RANTAAN	137

”Kun vuosia työstämäni elokuva oli vihdoin valmis, se piti esittää testiyleisölle. Valot himmenivät, sydämeni pamppaili, kävelin edestakaisin teatterin takahuoneessa sillä välin kun tuntemattomat ihmiset arvioivat työtäni ja tekivät merkintöjä lomakkeeseen. Kävi ilmi, että yli puolet testiyleisöstä oli tyytymätön elokuvan alkupuoleen, jossa ”poika tapaa tytön”. Kaksi kolmasosaa sen sijaan riemastui keskiosasta, jossa ”poika menettää hänet”, mutta kun elokuvan lopussa poika voitti tytön takaisin, syntyi mellakka ja teatteri poltettiin maan tasalle. Muutoksiin oli ryhdyttävä.”

– TXXo KXXXXXXXXo, entinen elokuvaohjaaja

Enää emme olisi yksin

Alkuperäinen ajatus oli: pitää hakea lapsi tarhasta. Se on tärkeää. Sitten siihen alkoi kasaantua kaikenlaista, näitä joista minua nyt syytetään. Tuntuu kuin minua ei kuunneltaisi, tai kuultaisiin vain valikoiden, ja totuus ei pääse esiin. Halusin siis hakea lapsen tarhasta. Keskitin siihen kaiken energiani, hae lapsi hae lapsi, vaikka minulla toden totta oli muutakin mietittävää! Piti panostaa jouluostoksiin, hienoista leluista ei meillä saanut olla pulaa, kaupat olivat tupaten täynnä äänekkäästi nahistelevia perheitä mutta meillähän ei riidellä, yhteispeli on kaiken aa ja oo, tein samalla kaakelitilauksia uima-altaan remonttia varten, elävää ja raakaa ravintoa ja kestovaippoja kärryyn, listoja listan perään, leipomosta artesaanipullat ja pesulasta sinooperi jakkupuku

konferenssiin, mikähän vielä unohtui, puhelin pirisi taas, hae lapsi hae lapsi. Kinkkiseksi tilanteen teki se, ettei minulla ollut lasta. Olen aina ollut suurten linjojen ihminen, en hätkähdä vähästä. Ihmisten pikkusieluisuus saattaa minut ymmälleen, ettekö te muuta kaippaa elämältä? Omat asiani olivat hyvin, tulevaisuuteni turvattu, mutta jotakin siitä oli kuitenkin puuttunut. Niinpä lähestyin tarhan värikkäästi kalustettua hiekkapihaa itsevarmana. Verkkoaidan takana paarusti pilttejä toppa-asuissaan, tarkastelin heitä arvioiden ja koetin tehdä valinnan. Yksi poikapuolisista lapsista pysähtyi aidan eteen ja hymyili minulle. Olin jo vastata hymyyn, mutta sitten hän työnsi kielensä jäiseen metalliin. Toinen tollo saapui vierelle ja teki saman tempun. Hirveä huuto. Pyörittelin silmiäni, tuossako maapallomme tulevaisuus? Samalla kun kakarat kiljuivat ja hössöt hoitotädit selvittivät tapausta kiikuttamalla lämmintä vettä katseeni osui raidallisissa haalareissa talsivaan tyttöön. Lapio ja ämpäri kädessään hän käänsi selkensä typeryksille ja kaivoi kuoppaansa. Tytössä oli selvästi luonnetta. Niinpä avasin portin kun kukaan ei katsonut, menin tytön luo ja sain hänet yllättävän helposti mukaani. Tehtävä eteni suunnitellusti, käsi kädessä kävelimme kotiini ja tarjosin lapselle pillimehun. Kysyin hänen

nimeään, ja kun vastausta ei kuulunut, nimesin hänet Inkeriksi oman äitini mukaan. Äitini olisi ollut minusta ylpeä jos olisi vielä elänyt, olihan minulla talo, ura, auto ja lapsi. Inkeri imi mehuaan ja minä keitin vahvat kahvit, aurinko valaisi ikkunasta meidät molemmat ja huomasin että Inkerillä oli minun silmäni. Meillä oli nyt toisemme, enää emme olisi yksin. Kytääautojen ääniä emme kuulisi vielä pitkään aikaan.

*”Olen ilon lähettäjä ja
ylpeä siitä, sanoivat poliisit
mitä hyvänsä.”*

Miksi Saara nauroi? Kuinka natsit auttavat arjessa? Mitä hyötyä on kiintiöhomoudesta, entä voimakivistä taikka moniäänisyydestä?

Universumin takahuone -kokoelmassa ääneen pääsevät henkilöhahmot niin varjoisilta kuin valoisammiltakin kujilta, niin vähemmistöistä kuin enemmistöistäkin. Yllätykselliset ja monikerroksiset tarinat kommentoivat nyky maailman ilmiöitä, niiden kauheutta, hauskuutta ja absurdiutta. Ennen kaikkea *Universumin takahuoneessa* kaikuu ihmisen kaipuu tulla nähdyksi ja kuulua ehjänä osana maailmaan.

84.2 • ISBN 978-952-388-121-1
www.siltalapublishing.fi

KANSI: JENNI SAARI • KANNEN KUVAT: KANSALLISMUSEO/FINNA, SHUTTERSTOCK